

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστίου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ
εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνον. — Λέοντος Δε-Τερσώ : Η
ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σιωναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. —
Κυρίας Robinson : ΤΙΣ Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,58
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν
ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεως τῶν συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθῃ.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια).

Η'

— Δὲν λέγω ὅτι εἶδα τὴν ἀνατολὴν
τοῦ ἡλίου, εἶπεν αὐτῇ φαιδρῶς, ἀλλὰ δὲν
μὲ ἐπρόλαβεν εἰμὴ ὀλίγας στιγμὰς.

Ὁ Φριδερίκος τὴν προσέβλεψεν ἀπο-
ρῶν.

Οὐδὲν ἔχνος εἰς τὸ ἀξιέραστον πρόσω-
πόν της ἐδήλου τὴν ταραχὴν τῆς παρελ-
θούσης νυκτός.

Ἐκ νέου ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ λύπη ἐ-
κυρίευσαν τὴν ψυχὴν τοῦ ὑποπλοιάρχου.

— Καθὼς βλέπω, ἐσυλλογίσθη, εὐκο-
λον θὰ μοῦ εἶνε νὰ ἐπιτύχω συγγνώμην
διὰ τὴν παραφροσύνην μου.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη εὐθὺς μετὰ
τὸ πρόγευμα.

Ἡ Λευκὴ Διλλιέρ δὲν ἦτο ἐκ τῶν συν-
ήθων νεανίδων· ἔχαιρε πᾶσαν τὴν δυνα-

τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐ-
θιμοτυπίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν.

— Κύριε Πλεμόν, εἶπεν, εὐαρεστεῖσθε
νὰ μοῦ προσφέρητε τὸν βραχίονά σας δι'
ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὸν κήπον ;

᾿Ωφειλε νὰ συγκατατεθῇ. Ἡ νεᾷνις
προελάμβανε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Τὴν ὠδήγησεν εἰς περίπτερον ἐγειρόμε-
νον ἐπὶ σωροῦ λευκῶν βράχων, καλυπτο-
μένων ὑπὸ ἀγριαμπέλου, ἀναμέσον τῶν
ρωγμῶν, τῶν ὁποίων γιγαντιαῖοι θάμνοι
ἀλόγως ἐξέτεινον τὰ ἀκανθώδη φύλλα των.

Ὅτε εὐρέθησαν μόνοι, ἡ νεᾷνις ἐξη-
πλώθη εἰς μίαν ἐκ τῶν ταλαντευομένων
ἐκείνων ἐλαφρῶν ἐκ καλάμου ἐδρῶν, ἥρε-
μωτάτη δέ, μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς
της ἀτενῶς βλέποντας ἤρχισε λέγουσα :

— Γνωρίζω ὅτι κατὰ θέλετε νὰ μοῦ εἰ-
πῇτε. Λέγετε.

Ὁ Φριδερίκος ἐδίστασεν. Ἡ ἀγγίνοια
ἐκείνη καὶ ἡ ἀταραξία τὸν ἐτάρασσαν.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ εὕρῃ τὰς
λέξεις, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Δεσποινίς, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ζη-
τήσω συγγνώμην.

Ἡ νεᾷνις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ὁπωσοῦν
χλευαστικῶς.

— Νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην ; Δὲν
ἐννοῶ, ἀπήντησεν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ τι-
νος θλιβεράς ἐκπλήξεως, ὀφείλω νὰ σᾶς
ἐξηγήσω τοὺς λόγους μου.

— Βεβαίως, κύριε.

Τότε πᾶς δισταγμὸς ἐξέλειπεν. Ἦτο
ῥθιος, ἀφέθη εἰς τὸν ροῦν καὶ ἐλάλησεν
ἀκατάσχετος.

— Δεσποινίς, ἐπανέλαβε, πρέπει νὰ σᾶς
ζητήσω συγγνώμην, διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον
κίνημα, διὰ τὴν ταραχὴν, ἣν δὲν ἡδυ-
νήθη νὰ καταστείλω τὴν παρελθούσαν
νύκτα. Εἶνε ἡ πρώτη στιγμὴ, καθ' ἣν
δύναμαι νὰ ζητήσω τὴν συγγνώμην σας,
ἐὰν δέ, ὡς ἐλπίζω, ἡ σκηνὴ δὲν ἔσχεν
ἄλλους μάρτυρας, σᾶς παρακαλῶ νὰ λη-
σμονήσετε τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν
μου, νὰ λησμονήσετε ὅτι δὲν ἡδυνήθη
νὰ ἐπιβᾶλω τὸ ψεῦδος οὐδὲ εἰς τὸ πρό-

σῶπόν μου, οὐδὲ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Εἶπε ταῦτα ταχέως, χωρὶς νὰ διακο-
πῇ, μὴ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἐκ
φόβου μήπως ἀντικρύσῃ σκωπτικὸν μει-
διάμα ἐπὶ τῶν χειλέων της. Καὶ ἐσιώπη-
σεν.

Ἡ νεᾷνις ἐψιθύρισε μετὰ τινος στε-
ναγμοῦ :

— Ζητεῖτε συγγνώμην ; Λοιπὸν μετα-
μέλεσθε διὰ τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν
σας, ὡς λέγετε ;

Ὁ Φριδερίκος οὐδὲν ἀπήντησεν.

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησεν.

Μὲ ὅλον τὸ πνεῦμά της ἡ Λευκὴ δὲν ἡ-
δυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπωδύνου ἐντυ-
πώσεως τῆς σιγῆς ἐκείνης.

Ἠγέρθη.

— Αὐτὸ μόνον ἠθέλετε νὰ μοῦ εἴπητε,
κύριε Πλεμόν, ῥώτησεν.

— Αὐτό, δεσποινίς.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει δόσατέ μοι τὴν χεῖρά σας· θὰ
λησμονήσω.

Καὶ ἐπρόφερε τὴν φράσιν : «θὰ λησμο-
νήσω» διὰ παραδόξου τρόπου, μετὰ κινή-
ματος νωχελούς, μόλις ἐκφράζοντος ἀπο-
χαιρετισμόν.

Ἐμελλε λοιπὸν ν' ἀποχωρισθῶσιν οὐ-
τω, διὰ μιᾶς σκαιᾶς παρεξηγήσεως. Ὁ
Πλεμόν δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, δεσποινίς, εἶπεν
... Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω... τὴν ὑπόληψίν σας

τούλάχιστον, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σᾶς
ἐξηγήσω τὸ ἀληθές, τὸ μόνον αἰσθημα
τῆς ψυχῆς μου... Δεσποινίς, τὴν παρελ-
θούσαν νύκτα ἤμην παράφρων, ὡς εἶμαι
ἴσως καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἀφοῦ
τολμῶ νὰ σᾶς ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως. Ὅ,τι
δὲ ὑμᾶς εἶνε ἀσήμαντον περιστατικόν,
εὐνόητος λατρεία προσφερομένη πρὸς τὴν
νεότητά καὶ τὴν καλλονὴν σας, δι' ἐμὲ
ἀποτελεῖ τὸ κύριον καὶ ἀποφασιστικὸν
συμβάν ὁλοκλήρου τοῦ βίου μου. Ἀφῆσα
νὰ διαγνώσῃτε τί αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου·
εἶμαι ἐνοχος. ᾿Ωφειλον νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν
ἀπόστασιν, ἥτις μᾶς διαχωρίζει, ἀφοῦ δὲ
προσέκρουον κατὰ τοῦ ἀδυνάτου, ὦφειλον